

Brieven uit Amerika

I

In Amerika bestaat geen organisatie voor het verstrekken van medische- of tandheelkundige hulp aan min-vermogenenden, die te vergelijken is met ons Ziekenfondswezen.

Gedurende de laatste jaren is er echter een sterke strooming ontstaan om hierin, op nationalen schaal, verbetering te brengen. Eén van de uitingen hiervan is de „Wagner-Murray-Dingell Bill”, welke thans in de Volksvertegenwoordiging in Washington aanhangig is. Dit wetsvoorstel behelst een verplichte gezondheidsverzekering. Tandheelkundige verzorging is daarbij echter nog niet begrepen.

Wel wordt een bestudeering van het tandheelkundige vraagstuk, gedurende twee jaar, voorgesteld, waarna eventueele wetsvoorstellen betreffende de tandheelkundige verzorging van de geheele bevolking gedaan kunnen worden.

Dit voorstel heeft natuurlijk veel stof doen opwaaien, en aanleiding gegeven tot discussie in de kringen van belanghebbenden. Eén van de argumenten gebruikt tegen dit wetsvoorstel is, dat er lang niet genoeg tandartsen zouden zijn om dit programma op ruimen schaal uit te voeren.

Op 7 Februari 1945 heeft Harold Hillenbrand, D.D.S. (uitgever van „The Journal of the American Dental Association”) in New York een voordracht gehouden, getiteld: „Dental Health for the American people”, waarvan ik eenige interessante gegevens zou willen aanhalen:

Er zijn in de Vereenigde Staten ongeveer 70.000 tandartsen, op een totale bevolking van meer dan 130 miljoen. Dit beteekent, dat er per tandarts ongeveer 1800 inwoners zouden zijn. In 1945 waren 22.000 tandartsen in militairen dienst. 50% van alle tandartsen zijn 45 jaar of ouder.

Vóór den oorlog studeerden per jaar 1700 tandartsen af. In dezelfde periode legden 2200 tandartsen hun praktijk neer, resp. overleden. Dit beteekent dus, dat het totaal-aantal tandartsen per jaar met gemiddeld 500 verminderde, hetgeen voor de toekomst zeer bedenkelijk klinkt. In 1944 echter, was voor het eerst de verhouding gunstiger.

Terwijl in 1918 in de Vereenigde Staten 49 universiteiten een tandheelkundige opleiding verstrekten, zijn er thans nog slechts 39 hiervan over.

De verdeling van tandartsen over het geheele land is zeer ongelijk. Terwijl er in den Staat Arkansas één tandarts is op 5184 inwoners, heeft het District of Columbia één op 963 inwoners. De Staat New York heeft één per 1215 inwoners. Vooral op het platteland is er een groote behoefte aan tandheelkundige verzorging.

De huidige beperkende bepalingen, waarbij de vergunning om te praktiseeren slechts door iederen staat afzonderlijk verleend wordt, maken een oplossing van dit probleem niet eenvoudiger. Elke tandarts moet n.l. in den staat waarin hij wil praktiseeren, nadat hij zijn diploma heeft verworven, een z.g. Stateboard-examen doen voor een commissie die bevoegd is tot het uitreiken van praktijkvergunningen.

Teneinde een tandheelkundig programma in vervulling te doen gaan, zooals in de bedoeling zou liggen van het bovengenoemde wetsvoorstel, heeft men berekend, dat:

a. ongeveer 244 miljoen vullingen noodig zouden zijn voor de kinderen tusschen 6 en 18 jaar;

b. om deze monden dan in goeden staat te houden er per jaar nog 33 miljoen vullingen gemaakt moeten worden;

c. 285 miljoen vullingen noodig zouden zijn om de monden van de volwassenen te voorzien, terwijl om dit dan bij te houden er per jaar nog 79 miljoen vullingen bijgemaakt zouden moeten worden.

Uit het bovenstaande blijkt, dat onder de huidige omstandigheden de uitvoering van een plan tot sancering van de monden van de bevolking, op ruime schaal, onmogelijk moet worden geacht.

De eerste stap tot verbetering van de bestaande situatie, zal gezocht moeten worden in een uitbreiding van het aantal tandartsen, door vermeerdering van de bestaande instituten voor tandheelkundige opleiding.

G. KEESING

18 East 48th street, New York 17, N.Y.

In Memoriam

JAN C. VAN DER VELDE

Uit Bandoeng bereikt mij het ontstellende bericht, dat collega Jan van der Velde aan een aanval van angina pectoris plotseling is overleden. Over zijn verdiensten door zijn werk in Nederland zullen ongetwijfeld anderen kunnen oordeelen, ik ben getuige geweest van zijn vele en moedige praestaties gedurende de zware oorlogsjaren in Ned. Indië en het is mij een behoefte hiervan te getuigen.

Na de bezetting door de Japanners nam hij het illegale steunwerk ter hand. Hij was vertegenwoordiger van het Roode Kruis en als zoodanig heeft hij velen burgers en militairen hulp verleend, ongeacht het daaraan verbonden levensgevaar. Want een der, in het oog van den Japanner, grootste misdaden was het verleenen van steun.

Het is hiermede misgeloopen. Zooals dikwijls hier, door verraad. Toen andere collega's in de kampen werden geplaatst, om daar zij het ook op primitieve manier de gevangenen te kunnen behandelen, werd hij door de Japansche Gestapo gearresteerd en in de gevangenis geworpen. Uit talrijke door mij ontvangen inlichtingen is gebleken, dat hij zich niet alleen flink hield, maar ook andere, minder sterke karakters tot steun was.

Na de capitulatie nam hij onmiddellijk zijn geliefd werk van het R.K. weer ter hand. In de rumoerige eerste weken organiseerde hij opnieuw het Indische Rapwi-Roode kruis. Onder zijn leiding groeide dat uit, zoodat hij de rechterhand werd van den Engelschen commandant. Hij had groote plannen, na regeling der zaken in Indië wilde hij naar Amerika gaan, om zich verder geheel aan het R.K. werk te wijden.

Het heeft niet mogen zijn. Midden in zijn werk is hij heengegaan, terwijl zijn vrouw en kinderen reeds onderweg waren naar het vaderland.

Zelf behoud ik de herinnering aan een opofferend en plichtgetrouw tandarts, die de collegialiteit opvatte in den besten zin van het woord. Maar bovenal zullen duizenden ex-gevangenen, die zich bij het verlaten der kampen tot hem wendden om hulp en raad — en nimmer tevergeefs — hem in dankbaarheid gedenken.

M. VAN KOLLEM

Ook van andere zijde, o.a. van coll. Breure uit Soerabaja ontvingen wij berichten over het heldhaftig gedrag van Jac. van der Velde. Het aldaar verschijnende officieele orgaan der A.M.A.C.A.B.: de „Nieuwe Courant” wijdde aan den overledene een zeer waardeerend artikel. Aan zijn graf werd gesproken door brigade-generaal Mac Donald, door deputaties van Rapwi en Amacabkantoren, terwijl uit Batavia waren overgekomen de heer Gutwirth, voorz. van het Ned. Indische Roode Kruis en Mevrouw Ræmæer.

Red.

ZIJ DIE ONS ONTVIELEN

Men meldt ons nog den naam van

G. N. Krook, tandarts te Winschoten, overleden tengevolge van mishandelingen i. h. concentratiekamp te Amersfoort.